

Pentru Maddison

FRED,
UN CĂȚELUȘ
AL NIMĂNUI

Holly Webb

FRED,
UN CĂȚELUȘ
AL NIMĂNUI

Ilustrații de Sophy Williams
Traducere de Mirella Acsente

The Puppy Who Was Left Behind

Holly Webb

Copyright text © 2013 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2013 Sophy Williams

Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

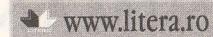
Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Fred, un cățeluș al nimănui

Holly Webb

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Mirella Acșente

Editor: Vidrașcu și fiții

Redactor: Sînziana Cotoară

Corector: Păunița Ana

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Banu Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WEBB, HOLLY

Fred, un cățeluș al nimănui/ Holly Webb;

trad.: Mirella Acșente – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2896-1

I. Webb, Holly

II. Acșente, Mirella trad.)

Capitolul unu

– Sunt gata!

Anna se năpusti în bucătărie, cu un rucsac în spate, târându-și după ea geamantanul cu rotile. Cățelușul, Fred, un pui de setter irlandez, venea fuga-fuga în urma ei. Era foarte nedumerit de geamantan, dar îi plăcea felul în care zdrăngănea.

—E gata? întrebă mama, uitându-se la bagajele Annei. Ai terminat repede. Ce ți-ai luat?

Anna aruncă o privire în spatele ei la geamantan și chicoti când îl văzu pe Fred. Cățelul încerca să-și bage nasul pe dedesubt, ca să ronțăie roțile.

—Păi, nu știu ce-aș mai putea pune în bagaj. Buni a spus să nu-mi iau tot dulapul. Nu e prea mult loc în barcă, aşa că am pus doar blugii, un șort, câteva tricouri și un pulover. Dar, oricum, vii și tu duminică, nu? Și poți să-mi mai aduci atunci niște haine, dac-o să am nevoie. Anna oftă. Acum trebuie să-i fac și lui Fred bagajul! Nu m-am gândit la asta!

Se uită neîncrezătoare la geamantanul ei. Nu aveau cum să încapă acolo

mâncarea și bolurile lui Fred, plus jucăriile. Și perna.

Mama ei râse.

—Nu cred că bunica s-ar supăra dacă ar avea și Fred bagajul lui. Doar să nu fie prea multe jucării, da?

Anna oftă. Avea să-i fie greu să aleagă pe care să le ia. Îi cumpăra tot timpul lui Fred jucării din banii ei de buzunar, aşa că avea o mulțime. Preferatele lui

erau, fără îndoială, cele care piuiau – se juca ore în sir cu ele. Dacă Anna era prea ocupată ca să se joace cu el și să i le arunce, pentru ca el să le aducă înapoi, Fred o făcea singur. Își dăduse seama că putea să apuce o jucărie cu dinții și să o smucească de colo colo, apoi să îi dea drumul și să o fugărească pe corridor și să se arunce asupra ei, alunecând pe podeaua lucioasă de lemn.

Să le însire, mai bine, pe jos și să vadă ce alege el? Dar, pe de altă parte, avea altă jucărie preferată în fiecare zi.

– Hai, mai bine, să mănânci ceva, o îndemnă mama ei. Trebuie să plecăm curând, să ajungem la timp.

Anna duse bagajele în hol, apoi se întoarse în bucătărie și o îmbrățișă pe mama ei.

• FRED, UN CĂȚELUȘ AL NIMĂNUI •

– O! Asta pentru ce-a mai fost? o întrebă mama, strângând-o și ea în brațe.

– O să-mi fie dor de tine, asta-i tot. Și de tati. Abia aștept îmbarcarea, să-i văd pe buni și pe bunicul, e-adevărat, dar e prima dată când plec de-acasă fără voi.

– O să te simți foarte bine, spuse mama ei pe un ton încrezător. Și doar mâine și sâmbătă o să vă plimbați cu barca, apoi o să venim și noi.

– Și o să-l am și pe Fred!

Anna zâmbi în vreme ce își turna niște fulgi de porumb în castron și se întindea după carafa cu lapte.

Fred, care tot adulmeca un os de cauciuc ajuns nu se știe cum sub frigider, ridică încântat capul când își auzi numele. Anna îl striga!

Se repezi la masă, alunecând, ca de obicei, pe podeaua lucioasă, și se aruncă iubitor la picioarele ei.

Anna țipă și răsturnă laptele, care se vărsă din castron și apoi pe masă, prelingându-se peste blănița moale, de un roșu-închis, a lui Fred.

Cățelul ridică privirea spre ea, cu ochii lui mari și negri, nedumerit. De ce era ud? Ce se întâmplase? Se scutură imediat, și picăturile de lapte împroșcară toată bucătăria.

—Of, Fred... oftără mama și Anna la unison.

Era o replică bine-cunoscută deja, pentru că o spuneau foarte des.

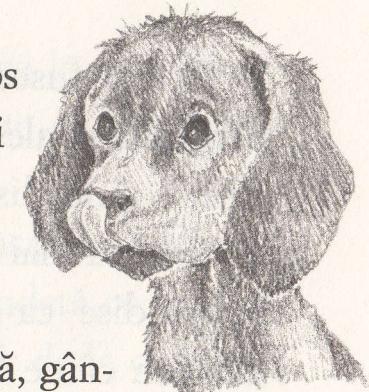
—Sper că o să se simtă bine în barcă, adăugă mama. E foarte puțin spațiu, și lui nu prea îi place să stea încis.

• FRED, UN CĂȚELUȘ AL NIMĂNUI •

Anna se uită în jos la cățelușul ei, care își lingea acum picăturile de lapte de pe nas cu o față distrată. Apoi ridică privirea spre masă, gândindu-se, cu siguranță, ce i-ar mai fi plăcut o porție.

—Nu!

Anna împinse castronul pe masă și clătină din cap, uitându-se urât la el. Mama avea dreptate. Fred era un câine care avea nevoie de mult spațiu. Știuseră dinainte să îl ia că setterii irlandezi au nevoie de multă mișcare – cel puțin o plimbare lungă – sau câteva ture de alergare, de fapt, în fiecare zi. Plus că ar fi fost indicat să aibă o curte prin care să alerge.

Acesta fusese unul dintre motivele pentru care aleseră un setter irlandez atunci când discutaseră despre ce rasă i-ar plăcea mai mult. La început, Anna se gândise că ar fi fost distractiv să aibă un câine foarte mic, de pildă, un chihuahua. Își imagina cum ar fi băgat cățelușul în rucsac și l-ar fi luat la școală. Dar tatăl ei fusese de părere că un chihuahua n-ar fi rezistat să meargă prea mult, iar ei își doreau un câine cu care să se plimbe în voie.

Deși locuiau la oraș, casa lor era chiar la periferie, iar în apropiere se întindea un soi de parc, mare și destul de sălbatic. Iar la doar zece minute de mers cu mașina era o pădure foarte întinsă, pe care o puteau cutreiera în voie.

FRED, UN CĂȚELUȘ AL NIMĂNUI

Și singurul lucru care le-ar fi făcut plimbările și mai plăcute ar fi fost un câine...

Annei nu-i mai păruse rău că nu-și luau un chihuahua de îndată ce tatăl ei îi arătase e-mailul primit de la doamna care avea de vânzare niște pui de setter irlandez. La e-mail erau anexate și niște fotografii, iar puii erau superbi. Anna nu mai văzuse niciodată un setter irlandez și nu-și imaginase niciodată un câine cu o asemenea culoare – un roșu-ruginiu, ca frunzele toamna, dar atât de viu.

În cea mai reușită fotografie, puii dormeau cu toții înghesuți clăie peste grămadă într-un coș, aşa că Annei îi era cu neputință să-și dea seama care era unul și care era altul. Peste tot se vedea lăbuțe și urechi, iar unul dintre pui era

aproape să cadă din coș, dar dormea atât de adânc, încât nici nu băgase de seamă.

Când se duseseră să vadă puii, două zile mai târziu, Anna era sigură că știa care era cățelul cu pricina. Avea aceleași urechi uriașe, cu blâniță ondulată. Și când puiul se ghemuise relaxat în poala ei, labele îi rămăseseră pe-afară la fel de stângaci. Anna îl mânghiașe pe căpșorul lui moale, iar el căscase și se cuibărise și mai bine în geaca ei, iar în acea clipă știuse că el era cățelul potrivit pentru ei.

Anna se uită în jos la Fred – acum era mult mai mare.

– O să pot să mă plimb cu el pe mal, nu-i aşa? îi spuse ea mamei. O să-i placă supermult! S-ar putea chiar să vrea să înoate! Se spune că setterii irlandezi

sunt buni înotători. Întinse mâna și îl mânghie pe urechi. Pun pariu că ești un înotător grozav, nu-i aşa?

Mama se uită la cățel, sorbind din ceai.

– De fapt, nu cred că e o idee prea bună. Malurile canalului sunt destul de abrupte. Dacă Fred sare în apă, s-ar putea să-i fie greu să mai iasă. Și apa e adâncă. Ar fi mai bine să aștepte